

בעוהש"ת

קונטרס

נָאָר בְּשִׂמְחָה

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א
אריינצוברענגען אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין פאשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פְּרִשְׁת פִּי תִצַּא תִשְׁע"ב

געבויעט און פאגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונג, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז ציוואמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברסלב - טא יארק י"ז'

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה וכל ספרי
אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע וספרי תלמידיו הקדושים

To obtain this and other Breslov publications:

מוסדות היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh Williamsburg

27 Skillman Street

718-384-1652 ישיבה אפיס

מתיבתא היכל הקודש

Mesifta Heichal Hakodesh

1129-42nd Street

Brooklyn NY 11219

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh Kiryas Joel

8 Hayes Ct.

845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh Monsey

79 Decatur Avenue.

347-243-2992

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh Monsey

32 Dolson Rd.

347-733-7551

בארץ ישראל

מוסדות "היכל הקודש" חסידי ברסלב

שני עמותות "ישמח צדיק-קהילת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהרא"ש שליט"א

רחוב רבי נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל 15225

טלפון רב קווי 04-6708356

פקס: 04-6708359

Visit Our Web Site: www.breslevcity.co.il

לשמוע השיעורים 212-444-9191

Find our entire book selection at:

amazon.com or at: mohorosh.com

To donate and/or sponsor one of our books please call: 845-481-3321

נָאֵר בְּשִׁמְחָה

א.

די תורה הקדושה זאגט (דברים כא, י'): **פִּי תִצַּא**
לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ וְכוּ', אז דו וועסט ארויסגיין
אין אַ מְלַחְמָה אויף דיין פיינט. טייטשן דאס די
מוסר ספרים (אלשיך הקדוש, ועוד): **פִּי תִצַּא**: ווי נאר
מ'ען גייט ארויס צו די אויר פון דער וועלט איז שוין
דא אַ מְלַחְמָה, ווייל יעדע נשמה קומט פון יענער
וועלט, וואס דארטן איז זי זיך מתענג מזיו השכינה

און עס פֿעלֶט איר גאַרנישט, אָבער ווי נָאָר מֶען גייט אַרויס פֿון דאַרְטֶן און מֶען קומט אַראָפּ אויף די וועלט, איז שוין דא אַ מְלַחְמָה. אַזויווי עס שְׂטִיט (בראשית ד, ז): לַפֶּתַח חֲטָאת רִבְּץ. גְּלִיף בַּיַּם טיר ווען אַ מְעַנְטֶשׁ קומט אַרויס אויף דער וועלט, גייט שוין דער יֵצֵר הָרַע אויף אים און איז אים מְכַשִּׁיל.

דאס זאָגט דער פֿסוק ווייטער, אויף וועמען איז דער מְלַחְמָה? "עַל אִיבֵיךָ", אויף דיין פֿיננט; טייטשן די מְפָרָשִׁים (אור החיים ורמב"ן הקדוש): אַז דאס גייט אַרויף אויפֿן יֵצֵר הָרַע וואס ער איז דער גרעסטער שונא פֿאר דעם מְעַנְטֶשׁ.

דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן מ"ט): "טראַכטן גוטס", דאס איז דער יֵצֵר טוֹב. "טראַכטן שְׁלֵעֲכֶטס", דאס איז דער יֵצֵר הָרַע. דאס הייסט, אויב אַ מְעַנְטֶשׁ פֿאַרְגֶעסט נישט פֿונעם אַייבֶערשטן, און אַפֿילו אז ער איז שוין געקומען אויף די וועלט, טראַכט ער נאָר פֿונעם אַייבֶערשטן,

נָאָר בְּשִׁמְחָה

ה

דעמאלטס באהעפֿט ער די וועלט מיט יענע וועלט, און די וועלט ווערט אויכעט עולם הבא, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"א): וואו דער מענטש טראכט, דארטן איז דער גאנצער מענטש. און וויבאלד ער טראכט נאר פון באשעפער איז ער אין די וועלט אויכעט מיטן באשעפער, וואס דאס איז יצר טוב, גוטע געדאנקען.

ווידעראום אז ער טראכט נאר פון די וועלט, און רעדט זיך איין: ער וועט דא לעבן בזה העולם אן א שיעור יארן, און וועט מאכן אזויפיל געלט, און זיך בויען שיינע פאלאצן, און האבן אזויפיל כבוד וכו', יעדער מיט זיין דמיון וואס ער מאכט דערפון א גאנצער עסק, קומט אויס אז ער האט אפגעריסן די וועלט פון באשעפער, דאס איז דער יצר הרע, שלעכטע און נארישע געדאנקען.

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"ד, ועיין שיחות הר"ן סימן צ"ו): א איד דארף

אַכְטוֹנִג גֶּעבֶן אויפֿן זָכְרוֹן, און דער עיקר זָכְרוֹן איז,
זיך צו דערמאָנען אַז עס איז דאָ נאָך אַ וועלט וואס
דאס איז עולם הבא.

דער מְדַרְשׁ זאָגט (תנחומא פְּרָשֵׁת ויקרא סימן ח. וספר
הבהיר סימן נב, ועיין בעץ חיים שער ציור העולמות פ"ג): "עולם
הבא" מיינט ער ברענגט אַראָפּ פון אויבן רוחניות.
ווייל בַּאֲמַת איז נישטא קיין חילוק צווישן דער
וועלט און יענער וועלט, אַלעס האט דער זעלבער
באַשעפער באשאפן, (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן
נ"א): נאר אַ איד דאַרף שטענדיג היטן דעם זָכְרוֹן,
צו וויסן אַז דער באַשעפער איז דאָ מיט אים, און
דאס איז דער מלחמה וואס דער מענטש האט.

די תורה הקדושה איז אָבער מבטיח, און זאָגט
גלייך: ונתנו ה' אלקיך בידך, דער אייבערשטער
וועט אים איבערגעבן אין דיינע הענט, און נישט
נאר דאס, נאר: ושבית שביו, דו וועסט נאך כאפן
נאך געפענגענישן (עיין אור החיים הקדוש). וואס דאס

נאר בשמחה

ז

זענען די צדיקים וואס זענען זוכה אויף די וועלט,
און זענען מקרב אנדערע אידן צום באשעפער.

ווייל דער באשעפער האט באשאפן דעם סמ"ך
מ"ם וועגן די בחירה און נסיון, אז ער זאל
באהאלטן און פארדעקן דעם אייבערשטן פון א
מענטש. (שיחות הר"ן סימן ש): און ער האט געבען
אריין געכאפט אן א שיעור נשמות וואס זיי זענען
אינגאנצן אוועק פון באשעפער, כאטשיג עס איז
נישט שייך אוועק צו גיין פון באשעפער, אזוי ווי
דוד המלך עליו השלום זאגט (תהלים קלט, ו): פליאה
דעת ממני, נשגבה לא אוכל לה: איך וואונדער זיך
זייער שטארק, אנה מפניך אברח: וואו קען איך פון
דיר אנטלויפן? און וואו איז בכלל שייך פון דיר
אוועק צו גיין? ווייל אם אסק שמים שם אתה,
ואציעה שאול הנב: גיי איך ארויף אין הימל ביסטו
דארטן, ציע איך מיך איבער א בעט אין טיפן שאול,
דאס הייסט איך בין אראפגעפאלן אין א טיפן גרוב,
ביסטו - הייליגער באשעפער - ווייטער דא מיט

מיר! ואמר אך חשך ישופני ולילה אור בעדני. און אז עס איז מיר פינסטער און עס גייט אויף מיר דורעך, אפילו דעמאלטס: גם חשך לא יחשיך ממך, ולילה כיום יאיר פחשיכה פאורה. קיין שום פינסטערניש קען דיר נישט פארדעקן. ווייל אז א מענטש איז דבוק אין באשעפער איז ביי אים קיינמאל נישט קיין חילוק גארנישט, שטענדיג שפירט ער דעם באשעפער. אבער וויבאלד א מענטש איז אראפגעפאלן און אפגעריסן געווארן פון דעם, איז ער נעבעך געפאנגען געווארן אין די הענט פון דעם סמ"ך מ"ם. אבער ווען א איד איז זוכה און ער קומט צוריק צום באשעפער דעמאלטס נעמט ער און כאפט ארויס די געפענגעניש וואס דער סמ"ך מ"ם האט פון אים געפאנגען. ביז ער איז זוכה און ער איז נאך מחזק אנדערע אידן אויף און נעמט זיי אויף ארויס פון געפענגעניש.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ד): ווען א איד ווייסט אז יעדע זאך וואס עס גייט

נָאָר בְּשִׁמְחָה

ט

אויף אים דורעך איז לְטוֹבָה, לְעֵבֶט עַר אַזוֹי ווי אין
עוֹלָם הַבָּא. און דאס איז די שְׁוֹעֲרִסְטֵע זאָף, אַזוֹי
ווי חו"ל זאָגן (פּסָחִים ג.): אַז יַעֲצֵט מֵאֲכֹט מְעַן אויף
שְׁלֵעֲכֵטס די בְּרָכָה: 'דִּיין הָאֲמֶת', דאס הייסט עַר
ווייסט אַז אַזוֹי וויל דער בַּאשְׁעֲפֵער, כָּאטְשִׁיג עַס
טוט אים וויי. און ווען עַס גייט אים גוט, זאָגט עַר
די בְּרָכָה: 'הַטוֹב וְהַמְּטִיב', אָבער לְעֵתִיד וועט מְעַן
שְׁטַענְדִּיג זאָגן 'הַטוֹב וְהַמְּטִיב', ווייל מְעַן וועט
זעהן אַז אַלְעס איז אַ טוֹבָה, אָבער יַעֲצֵט שְׁפִירְט
מְעַן אַ חִילוּק, זאָגט דער הייליגער רַבִּי (שם): הוּי"ה
איז רַחֲמִים, אַלְקִים איז דִּין, אַז מְעַן איז זוֹכָה און
מְעַן איז מַחְבֵּר הוּי"ה מיט אַלְוִקִים, דאס הייסט אַז
אַ אַיד ווייסט, אַז ווען עַס גייט אים גוט, איז דאס
פון בַּאשְׁעֲפֵער, און אַז עַס גייט אים נִישֵׁט גוט, איז
דאס אויכעט דער בַּאשְׁעֲפֵער, דער מְעַנְטֵשׁ הָאֵט אַ
גאַנצער און קְלָאָרן דַּעַת און לְעֵבֶט אַן עוֹלָם
הַבָּא דִּיגער לְעֵבֶן.

נָאָר בְּשִׁמְחָה

י

אַבְעָר ווי אַזוי איז מען זוכה צו דעם? זאגט דער
הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נד): דורעף
דעם וואס מען איז פרייליך און מען זינגט ניגונים,
גייט מען ארויס פון אלע נארישקייטן און דמיונות,
ביז מען קען זוכה זיין צו נבואה און רוח הקודש,
דאס הייסט זיך אויסגיטן דאס הארץ צום
אייבערשטן. וועגן דעם די נביאים אז זיי האבן
געוואלט האבן נבואה, האבן זיי געמוזט האבן כלי
זמר, וואס מען האט געשפילט מיט דעם, און אזוי
ארום זענען זיי געווען פרייליך, און אז מען איז
פרייליך גייט מען אוועק פון 'פח המדמה' פון אלע
נארישע דמיונות און פאנטאזיעס פון דער וועלט,
און אזוי ארום האט געקענט אויף זיי רוען די
נבואה, און זיי האבן 'מדמה' געווען נאר צום
אייבערשטן. דאס שטייט ביי די נביאים (מלכים-ב ג,
טו): וְהָיָה כַּנְגֵן הַמְנַגֵּן וַתְּהִי עָלָיו יַד הַוְיָ"ה. 'יד' איז
די לשון פון שמחה און כלי זמר, און אז מען האט
געזונגען א ניגון דעמאלטס: וַתְּהִי עָלָיו יַד הַוְיָ"ה,
איז מען געווארן פרייליך און געוויסט אז א יעדע

יא

נָאָר בְּשִׁמְחָה

זאָךְ איז דער באַשעפער און פון אייבערשטענס
האַנט. (ועיין עוד שיחות הר"ן סימן רע"ג):

שְׂטֵיט אין שוֹלְחַן עָרוֹךְ (אורח חיים סימן צח, סעיף א):
אַזוי האָבן זיך געפֿירט די אַמאָליגע חֲסִידִים, אַז זיי
האָבן זיך מִתְבוֹדֵד געווען פֿאַרן דאווענען, כְּדֵי זיי
זאַלן קומען צו אַזאַ מין דְּבִיקוּת צום באַשעפער
נאַנט צו נְבוּאָה. ווייל אַז אַ מְעַנְטֵשׁ געמט אַרײַן אין
זיך, אַז עס איז נישט פֿאַרהאַנגען גאַרנישט נָאָר דער
באַשעפער, איז ער זוכה צו דער גרעסטער תּעֲנוּג
וואס עס קען נָאָר זײַן, און עס איז אים שוין נישט
קײַן חִילוּק צו ער איז אויף דער וועלט, צו ער איז
אויף יענער וועלט, עס איז שטענדיג דער זעלבער
באַשעפער. און דאס וויל דער הייליגער רַבִּי אין
אונז אַרײַנברענגען.

דאס זאָגט דער פֿסוק: וּנְתַנּוּ הַיּוֹ"ה אֱלֹקֶיךָ בְּיָדְךָ
אַז אַ מְעַנְטֵשׁ וויל זוכה זײַן צו וויסן אַז סײַ הַיּוֹ"ה
וואס דאס איז חֶסֶד וְרַחֲמִים און סײַ אֱלֹקֶיךָ וואס איז
דין און גְבוּרָה איז אַלעס אײַניג ווייל אַלעס איז פון

נאר בְּשִׁמְחָה

אייבערשטן, דאס איז מען זוכה דורען בְּיַדָּךָ -
 וואס דאס איז שְׂמֵחָה, ווייל אז אַ מענטש איז
 פֿרייליך גייט ער אַרויס פון אַלע דמיונות.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן
 כה): דער דמיון הרג'עט אפ א מענטש, און אז מען
 דארף היינט רופן דעם יצר הרע מיט א נייעם נאמען
 'פֿח המדמה'. און מען זעהט נעבעך מענטשן וואס
 פייניגן זיך און רודפ'ן זיך אליין בשעת קיינער
 רודפ'ט זיי נישט, נאר דער דמיון רעדט זיי איין, אז
 דער, אדער יענער, וויל זיי שלעכטס טוהן. אבער
 אז א מענטש איז פֿרייליך טראכט ער נישט פון
 קיינעם, און עס אינטערעסירט אים נישט א צווייטן,
 און וויסט אז עס איז גארנישט דא נאר דער
 באשעפער, און מיט זיין שטארקע שְׂמֵחָה קען ער
 נאך אַרויסנעמען נאך נשמות פון שאול תחתית,
 נאך נשמות וואס זענען אריין געפאלן אין פגם
 הברית דער אייבערשטער זאל אפהיטן.

נָאָר בְּשִׁמְחָה

יג

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רכ"ו): די קליפה וואס מאכט זינדיגן ווערט אנגערופן לילי"ת אויפן נאמען פון יללה, קלאגן. ווייל דער חטא, ברענגט אריין אין א מענטש א מורא'דיגער מרה שחורה, אז מען זאל זיין שטענדיג צובראכן, און דער מענטש רעדט זיך נאך אײן אז עס איז א גרויסע מצוה צו זיין צובראכן, ער כאפט גארנישט אז דאס אליין, איז דער סמך מ"ם ונוקבא דיליה (לקוטי הלכות, הודאה, הלכה ו'). וואס זיי רעדן צו, אז מען זאל זיין צובראכן, ווייל אויבן אין הימל איז אלעס נאר פרייליך, אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברי הימים-א טז, כז): עוז וחדנה במקומו, ביים באשעפער איז נאר דא שמחה. און אז א מענטש וויל וויסן אויב ער האלט שוין ביי די קדושה, אדער - חלילה וחס - ער איז נאך ווייט פון די קדושה, דארף ער קוקן, אויב איז ער פרייליך און ער זינגט זיך אונטער א ניגון, דעמאלטס איז ער ביי די קדושה. אבער אויב ער איז צובראכן זאל ער וויסן אז ער איז נאך ביי די סטרא אחרא, (ליקוטי מוהר"ן חלק

ב' סימן מ"ח, וחלק א' סימן כ"ד): אָבְעֵר דָּאָס אִיז גֶּעוואַנְדֵן
אִין דָּעם בְּחִירָה פּוֹנֵעַם מְעַנְטֵשׁ.

איינער האט אמאל געפֿרעגט דעם הייליגן רבי'ן
(ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ק"י): וואס הייסט בְּחִירָה?
האט אים דער הייליגער רבי געזאגט: פֿשוט! אז
מָעַן וויל, טוט מָעַן, און אז מָעַן וויל נישט, טוט
מָעַן נישט. זאגט רבי נתן זכרונו לְבִרְכָה (שם): אײַךְ
האב דאס אָנגעצײכנט, ווייל רוב מְעַנְטֵשֵׁן טראכטן
בײַ זיך 'אײַךְ האב שוין נישט קיין בְּחִירָה, און אײַךְ
קען זיך שוין נישט טוישן און ארויסגיין פון מיינע
פֿראבלעמען און פון מיין בְּלֵאטֵע, אָבְעֵר בְּאַמַּת
האט יעדער מְעַנְטֵשׁ א בְּחִירָה. נאר ווייל ער איז
אזוי בעצבות דאכט זיך אים אז עס איז עק וועלט,
דערפאר דארף א מְעַנְטֵשׁ זעהן אויף אַלע אופנים
שְׁבַעוּלָם נאר צו זיין פֿרייליך, און רעדן פון שְׁמִחָה
וכו'.

עס איז באוואוסט (ייטב פנים, מאמר אבני זכרון, אות יא.
ומאמר זפה לעינים אות יח): ווען דער הייליגער ישׁמח

נָאָר בְּשִׁמְחָה

טו

מִשֶּׁה זִי"ע אִיז גַּעקוּמֶען דִּי עֶרְשֻׁטע מָאל צוּם
הֵיילִיגֶן חוּזָה פּוֹן לּוּבְלִין זִי"ע, הָאָט אִים גַּעאַהֲרֵט
דִּי קְשִׁיאָ, פֶּאַרוּוּאַס דִּי חֲסִידִים גֵּייעֶן שְׁטענְדִּיג אַרוּם
מִיט אַ פֶּרִיילִיךְ פֶּנִּים און זִי זענען זִיעֶר פֶּרִיילִיךְ ? !
עס שְׁטֵיט דָאָךְ (שְׁלַחַן עֶרוֹף אֹרַח חַיִּים סִימָן א' סְעִיף ג) : עס
אִיז רָאוּי פֶּאַר יַעֲדֵן יֵרָא שְׁמַיִם צוּ וּוִיטאַגֶן און
טְרוִיעֶרן אויפֶן חוּרְבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. [דער הֵיילִיגער
יִשְׁמַח מִשֶּׁה זִי"ע אִיז שְׁטענְדִּיג גַּעוּוּען זִיעֶר
צוּבְרָאכֵן, עֶר הָאָט גַּעזאַגְט : עֶר אִיז שׁוִין גַּעוּוּען דָא
אויף דער וועלט דֶרִי מָאל, אִיין מָאל בֵּי דִי שְׂאָף
פּוֹן יַעֲקֹב אָבִינוּ, אִיין מָאל בֵּי דִי מַחְלוּקָה פּוֹן קִרְח
אויף מִשֶּׁה רַבִּינוּ, און אִינְמָאל בֵּי חוּרְבֵן בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, און הָאָט צוגעזעֶהן מִיט זִינֶע אויגֶן דַּעם
בִּיטֶערֶן חוּרְבֵן, וּוּאַס וועגֶן דַּעם אִיז עֶר שְׁטענְדִּיג
גַּעוּוּען צוּבְרָאכֵן, און אַזוֹי גַּעוּוּאַרְט און גַּעֲהָאפֵט
אויף דִי גְאוּלָּה (דְּבָרֵי יוֹאֵל בְּמִדְבָּר עֲמוּד ע"ח, קִרְח עֲמוּד י'
וְעֲמוּד ל"ב, וְעִיִּין סֵפֶר הַקְּדוּשׁ וּיּוֹאֵל מִשֶּׁה בְּהַקְּדָמָה), און עֶר
הָאָט גַּעבֶּעטֶן דַּעם אִיבֶּעֶרשְׁטֵן אַז דער הֵיילִיגער
חוּזָה זִי"ע זָאל אִים פֶּאַרענְטפֶּערֶן דִּי קְשִׁיאָ, וּוִייל

נָאָר בְּשִׁמְחָה

עס שטייט דאן (יומא לח.: לט.): הָבָא לְטַהַר מְסִיעֵינּוּ אוֹתוֹ, וְוַעֲרַעַר עִם וְוִיל זַיִן עֲרֵלִיף הָעֲלָפֵט מְעַן אִים צו פֿון הַיְמָל. און עס שטייט נישט מְסִיעֵי אֹתוֹ, לְשׁוֹן יְחִיד אִז נָאָר דָּעַר אַיִבְעַרְשְׁטֵעַר אַלִיין הָעֲלָפֵט אִים, נָאָר עִם שְׁטִיט אַ לְשׁוֹן רַבִּים מְסִיעֵינּוּ, אִז דִּי גַאנְצֵעַ וְוַעֲלֵט שְׁטִיט אִים צו הִלְף און אַוּדַאי דִּי צְדִיקִים.

און ווי נאר ער איז אַרִיִינְגֵקוּמֵעַן צוּם הַיִּלְיָגֵן חוּזָה זי"ע הָאָט אִים דָּעַר הַיִּלְיָגֵר חוּזָה גֵעֲגֵעֵבֵן שְׁלוֹם און זיך אַנְגֵעֲרוּפֵן: עִם שְׁטִיט (חֹבֶת הַלְּבָבוֹת, שְׁעַר הַפְּרִישׁוֹת, פֶּרֶק ד'): בֵּי חֲסִידִים אִז דִּי טְרוֹיעֵר אִין הָאָרֶץ, אַבְעַר אױפֵן פֿנִים אִז עַר שְׁטֵעֵנְדִיג פֿרִיִלִיף וְכוּ'. פֿון דָּעם זַעֲהֵט מְעַן אִז אַ אִיד דָּאָרף שְׁטֵעֵנְדִיג אַרוּמְגִיין פֿרִיִלִיף.

און דאס איז דִּי צוויי נְקוּדוֹת וואס דָּעַר הַיִּלְיָגֵר רַבִּי הָאָט אױנז גֵעֲגֵעֵבֵן, פֿון אַיִן זַיִט שְׁמִחָה, זַיִן שְׁטֵעֵנְדִיג נָאָר פֿרִיִלִיף (לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב' סִימָן כ"ד). און פֿון אַיִן זַיִט רַעֲדֵן צוּם בְּאַשְׁעֶפֶעַר (לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב' סִימָן כ"ה). וואס דָּעַמְאַלְטֵס גִיסֵט מְעַן זיך אױס

דאס הארץ און מען טוט תשובה און מען איז זיך
מתוודה אויף אלעם וואס מען האט געטוהן.

דאך זאגט דער הייליגער רבי (ספר המדות, אות תפלה,
סימן פא): תפלה שׁהיא בְּשִׁמְחָה היא עֲרֵבָה וּמְתַקָּה
לְשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, א תפלה וואס איז בְּשִׁמְחָה איז זייער
אנגענעם און זיס פארן אייבערשטן. נאך זאגט דער
הייליגער רבי (ספר המדות, אות תפלה, סימן ע): עַל יְדֵי
שִׁמְחָה תְּבוֹא תְּפִלָּתְךָ בְּהִיכַל מְלֶךְךָ, דורעך שׁמחה
וועט דיין תפלה אריינקומען אינעם היכל המלך.
זעהט מען פון דעם אז אפילו די תפילות וואס א
מענטש בעט דעם אייבערשטן זאל אויך זיין מיט א
שׁמחה, ווייל דער עיקר איז שׁמחה.

ב.

דער פסוק זאגט (דברים כא, י): וּנְתַנּוּ הַיּוֹנִ"ה אֱלֹקֶיךָ
בְּיַד"ךָ, בְּיַד"ךָ גִּיִּיט אַרְוִיף אויף צדקה (ויקרא רבה פרק
כו, סימן ח. ועיין בספר אמרי נועם פסוק זה), אז דורעך צדקה
וועסטו קענען בייקומען דעם יצר הרע, און די

וועסט נאך קענען ארויסנעמען אויך אנדערע
נשמות פון שאול תחתית.

וועגן דעם די גרעסטע צדקה איז אז מען געט צו
עסן פאר ארעמעלייט אדער אז מען געט געלט פאר
דעם (שלחן ערוך יורה דעה, סימן רנא, סעיף י). ווייל ביי
יעדע צדקה קען מען אויספאפן דעם מענטש און
מען קען אריינפאלן מיט פאלשע צדקות, אזוי ווי
מיר געפונען חז"ל זאגן (בבא קמא טז ע"ב): ירמיהו
הנביא (ירמיהו יח, כג) האט געשאלטן זיינע שונאים די
מענטשן פון די שטאט ענתות, ווען זיי האבן אים
אריינגעלייגט אין גרוב: זיי זאלן געבן אסאך
צדקה, אבער עס זאל נישט גיין אויפן ריכטיגן
פלאץ.

וועגן דעם אז א מענטש געט צדקה פאר א בית
התבשיל, וואו מען געט צו עסן פאר אידן, איז דאס
דער גרעסטער זאך, און בפרט אז א מענטש איז
זוכה און ער איז מחזק אנדערע אידן און ער מאכט
זיי פרייליך, איז נישט דא קיין גרעסערע צדקה פון

נָאָר בְּשִׁמְחָה

יט

דָּעַם (עֵינֵי לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִמָּן ק"ו). דָּעַר הֵיילִיגֶעַר
רַבִּי הָאָט גֶּעזָאגְט פֿאַר אונזערע לייט (חֵי מוֹהַר"ן סִמָּן
פב): אויב איר וועט זיין פֿרייליך וועט דאס זיין אַ
טובה פאר די וועלט. ווייל עס גייען נעבען אַרום
אַן אַ שיעור אידן וואס זענען זייער צופֿראַכן פון
אַזויפיל צרות וואס זיי מאַכן מיט, און זיי זוכן
אַינעם פֿאַר וועם זיך אויסצורעדן דאס האַרץ, און
ווען זיי זעהן אַ פֿרייליכן מענטש עפענען זיי זיך
אויף, און רעדן זיך אויס דאס גאַנצע האַרץ, און
אויסהערן אַ איד איז די גרעסטע זאַך (שיחות הַר"ן סִמָּן
מג).

דָּעַר הֵיילִיגֶעַר רַבִּי הָאָט אַמאַל גֶּעזָאגְט פֿאַר רַבִּי
נחַן זכֿרונֿו לְבִרְכָּה: פון אייך קענט איר וויסן וואס
עס טוט זיך ביי די וועלט. דאס הייסט, מה-דאך
אונז וואס אונז האבן אַזעלכע הקדמות און
התחזקות און לימודים פון הייליגן רבי'ן פון
דעסטוועגן גייט אַזויפיל איבער, פֿאַרשטייט זיך
אַליין אַז אויף די גאַנצע וועלט, וואס האבן נישט

די לימודים וויפיל עס גייט אויף זיי איבער. און די גרעסטע צרה איז אז א מענטש פאלט אריין אין חלישות הדעת.

[אגב, מען זעהט אז עס איז פארהאן אפילו פון אנשי שלומינו וואס פארן שוין אסאך יארן צום הייליגן רבינ'ס ציון, און דאך ווארפט זיי דער סמ"ך מ"ם אריין אין א 'חלישות הדעת' נישט צו פארן צום הייליגן רביין אויף ראש השנה, און דער מענטש כאפט נישט אז ראש השנה איז מען דן וואס עס וועט זיין מיט אים א גאנץ יאר (ראש השנה ח ע"א). וואס ליידער הערט מען נעבעך צאם, אזאלעכע צרות און מיתות משונות - רחמנא לצלן - וואס כאפט ממש א שרעק, און אלעס איז געווארן אפגעשריבן ראש השנה. אזוי אויף באשטומט מען דעם בודשע"ט פאר א מענטש, וויפיל פּרנסה ער וועט האבן א גאנץ יאר (ביצה טז ע"א). אויף זאגן חז"ל (ראש השנה יז ע"ב): ראש השנה שרייבט מען אן אויף א גאנצע יאר וועלכע מדינה עס וועט האבן

רַעְגָן און װעלכע נישט, נָאָר אויב מען האט
 אָנגעשריבן אז עס זאל נישט רעגענען און מען האט
 תשובה געטוהן, קומט דאס ביסל רעגן אויף די
 פֿעלדער, פונקט דארט ווי מען דארף דאס, און
 אויב האט מען אָנגעשריבן רעגן און מען האט
 ווידער געשפּעניגט, רעגענט אויף די בערג און
 אויף די מדבריות וואס דארט פֿעלט עס נישט אויס,
 און עס בלייבט אַ טריקעניש רחמנא לצלן.

ממילא מוז מען גיין צו אַ גוטן לויפֿער וואס זאל
 אונז פֿארטרעטן, און נישט קוקען אויף קיינעם -
 און אויף גארנישט. אזוי ווי ווען אַ מענטש האט אַ
 משפּט - און ווער רעדט נאך אויב עס ערווארט אים
 טויט שטראף חס ושלום - קוקט ער נישט וואס די
 ווייב אָדער די קינדער זאגן, ווייל ער וויל נאך
 בלייבן לעבן, און ער פֿרעגט נישט קיין קשיות, אזוי
 אויף ראש השנה קומט פֿאר דער גרויסער משפּט
 פון יעדן איד, אויף יעדן איינציגן זאך, גייט מען צו
 דעם גרעסטן לויפֿער, ער זאל אים פֿארטרעטן.

נָאָר בְּשִׁמְחָה

דְּעֶרְפֵּאָר אַז דָּער הײליגער רַבִּי הָאָט אָנז אַזוי
 גֶעבֶעטן אַז מָען זאַל קומען צו אים אויף ראש
 הַשָּׁנָה (חײ מוֹהַר״ן, סימן תג-תד), און ער הָאָט צוגעזאָגט
 אַז ער וועט אָנז פֿאַרעכטן (חײ מוֹהַר״ן, סימן תו): און
 דער הײליגער רַבִּי הָאָט אַמאַל גֶעזאָגט (שם, סימן רכ):
 ״וואס זאל איך אייך זאָגן קיין גרעסערס פון דעם
 איז נישט פֿאַרהאַנען״. דאַרף מָען זיך אָנשטרענגען
 און קומען. אַוודאי איז עס פֿאַר קיינעם נישט
 באַקאַנעם, און עס קומט אָן שווער פֿאַר יעדן
 אײנעם צו זיין דאַרטן, און אויף איז דאָ
 שוועריקייטן פון שטוב, דאַרף מָען דאס אַליין
 מסביר זיין, ווי ביטער און שווער עס קומט אָן, און
 מָען פֿאַרט נישט פֿאַר הַנָּאָה און פֿאַ״ן, נאָר צו
 פּוּעֵלֶן אַ יְשׁוּעָה, ווייל אַפִּילוּ הײנט מיט אַלע
 באַקאַנעמליכקייטן, איז דאָס נאָך אַלץ זייער שווער
 און אומבאַטעמ'ט בַּגְּשָׁמִיּוּת.

חז"ל זאָגן (פֿסחים ח ע"ב): פֿאַרנוואס הָאָט דער
 באַשעפֿער נישט באַשאַפֿן די 'חמי טבֿריא' - וואס

נָאָר בְּשִׁמְחָה

כג

דאס איז פיינע ווארעמע געזונטע וואסער - אין ירושלים? ווייל אויב וואלט דאס געווען אין ירושלים, וואלט א מענטש געזאגט: מען גייט עולה רגל זיין די דריי ימים טובים אין ירושלים, ווייל עס איז דא פיינע בעדער, האט דער אייבערשטער געמאכט אז עס זאל נישט זיין דארט, נאר אין טבריא. און א מענטש איז געקומען קיין ירושלים נאר ווייל ער האט געוואלט גיין צום בית המקדש, און ברענגען א קרבן, און תשובה טוהן צוריק צו קומען צום אייבערשטן, און כאטשיג ירושלים איז געווען זייער אנגעפילט מיט מענטשן, אזוי ווי חז"ל זאגן (אבות פרק ה, משנה ה): 'מעולם לא אמר אדם צר לי המקום שאלין בירושלים' קיינמאל האט זיך קיינער נישט אפגערעדט אז ער וויל נישט שלאפן אין ירושלים ווייל עס איז אים ענג. נאר עס איז געווען פלאץ פאר יעדן איינעם. אבער דערפון זעהט מען אז עס איז געווען א אנלויפעניש פון אזויפיל מענטשן וואס זענען געקומען עולה רגל זיין, נאר וואס דען, עס איז געווען פלאץ פאר יעדן

איינעם, און קיינער האט זיך נישט אָפּגעֶרעדֶט. דאס זעלבע איז ראש השנה ביים הייליגן רבי'ן אין אומאן, איז אויך דא א גרויסער אנלויפֿעניש פון אלע סארט מענטשן, און עס איז זייער שווער, אָבער אז א מענטש קוקט אויפֿן תּכּלית, איז נישטא קיין מניעה.

מיר געפונען ביי די פֿרשֶׁה פון די מַרְגְּלִים (במדבר יג, כב): כָּל־בֶּן־בֶּן־יְפוּנָה הָאֵט גְּעֻזָּעָהֶן אִז מֹשֶׁה רַבִּינוּ הָאֵט מִתְּפַלֵּל גְּעוּוֹעַן פֿאַר יְהוֹשֻׁעַ: יְהִי יוֹשִׁיעַךָ מֵעַצַּת מַרְגְּלִים, עַר זֶאל נִישְׁט גְּעֵכֶאֶפֶט ווערן מיט די מַרְגְּלִים. הָאֵט עַר גְּעֵטְרֶאכֶט: וואס וועט זיין מיט מיר? איז ער געגאנגען צו די הייליגע אבות אין חֲבֵרוֹן, און מִתְּפַלֵּל גְּעוּוֹעַן (סוטה לד ע"ב). פֿרעגט דער זוהר הקדוש (ש"לח קנח ע"ב) וויאזוי האט ער נישט מורא געהאט, עס איז דאך געווען דארטן די פיר ריזן? ! ענטפערט דער זוהר הקדוש מיט דעם לשון: מאן דאיהו בדוחקא לא מסתפל מידי, ווען א מענטש איז אין א צרה, אין א ענגשאפט, קוקט ער

כה

נָאָר בְּשִׁמְחָה

נִישֵׁט אויף גָּאָרְנִישֵׁט, ווייל (סנהדרין ט ע"ב): אָדָם
קְרוּב אֶצֶל עֲצָמוֹ, אַ מְעַנְטֵשׁ אִיז זײַער נָאָנט צו זײַ,
און זוכט נאר זיין טובה. די זעלבע זאך ווען אַ
מְעַנְטֵשׁ ווײַסט וואספארא פֿעקל ער האט, און וואס
ער האט אָפּגעטווען אַ גאַנץ יאר, קוקט ער שוין
נִישֵׁט אויף אַ צווייטן.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן
מו): דער עיקר מניעה איז מניעת המוח. וואס דאס
איז דער דמיון, אז אַ מְעַנְטֵשׁ טראכט: וואס וועלן
מְעַנְטֵשֶׁן זאגן? וואס וועלן מיינע חבירים זאגן?!
אָבער אז מְעַנְטֵשׁ איז שטארק, אינטערעסירט אים
נִישֵׁט גָאָרְנִישֵׁט, און פֿאַרשטייט זיך אז מען דארף
אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זוכה זיין
אַנצוקומען.

מען דארף צו וויסן אז דער הייליגער רבי האט
זייער אָנגעווארענט אז אַ מְעַנְטֵשׁ זאל מְכַבֵּד זיין
זיין ווייב, און האבן שלום בית (שיחות הר"ן, סימן רס"ג-
רס"ד). עס האט פֿאַסירט אַמאַל אז עס איז געווען

בַּיִם הַיִּלְיָגֵן רַבִּינִים טִישׁ אַיִנער וואס איז געווען
 צוקריגט מיט זיין ווייב, האט דער הייליגער רבי זיך
 אַ טרייסל געגעבן און זיך אָנגערופֿן: "ווער האט אַ
 חוצפּה און אַ העזּה צו האָבן אַ הרהור ביי מיין
 טיש"?! און דער הייליגער רבי האט זיך
 אויפֿגעשטעלט און איז אַריין אין זיין שטוב. דאס
 הייסט אז דער הייליגער רבי האט געהאלטן אז
 אַינער איז צוקריגט מיט זיין ווייב איז דאס שוין אַ
 פֿגם פון הרהורים רעים. און דער וואס ער האט
 געהאט אַ מחלוקה מיט זיין ווייב, האט אָנגעהויבן
 זייער צו וויינען, און ער האט צוגעזאגט אז ער
 וועט שוין מאַכן שלום מיט זיין ווייב וכו'. זעהט
 מען אז דער הייליגער רבי האט מוראדיג מקפיד
 געווען אויף דעם.

וועגן דעם אז אַ יונגערמאן איז אַ גאנץ יאר אַ
 מענטש, ער העלפֿט אַרויס זיין ווייב, און אַלץ גייט
 מיט ליבשאפט און מיט אייִדלקייט, דעמאלטס ווען
 עס קומט ראש השנה העלפֿט זי אים אַרויס ער זאל

נאר בשמחה

כז

קענען פארן, אָבער אז אַ יונגע־מאן איז אַ ווילדער
מֶענטש אַ גאַנץ יאר, און טוט וויי זיין ווייב, און ער
איז קארג אין שטוב וכו', דעמאלטס ווען עס קומט
ראש השנה איז זי זיך נוקם, און זי לאזט אים נישט
פארן. אָבער אז ער האט שכל און ער פאלגט דעם
הייליגן רבי'ן און ער האט שלום בית, האט ער אַן
אַנדערע סארט שטוב.]

ג.

דער הייליגער רבי טייטשט (ליקוטי מוהר"ן חלק א'
סימן קז): אויפן פסוק (דברים כא, י'): **פִּי תִצָּא לְמַלְחָמָה
עַל אִיבֶיךָ וּנְתַנוּ הַיּוֹיָה אֱלֹקֶיךָ בְּיָדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׁבִיּוֹ.**
אַז אַמאַל איז דא אַ יצור הרע וואס ער זאגט פארן
מֶענטש: **הַיּוֹיָה אֱלֹקֶיךָ בְּיָדְךָ**, דו האסט שוין דעם
באשעפער ביי דיר אין די האנט. ווייל דו זעהסט
דאך אז דו קענסט פועל'ן ישועות, אזוי ווי דער
פסוק זאגט (שמואל-ב, כג ג. ועיין מועד קטן טז ע"ב): **צִדִּיק
מוֹשֵׁל יִרְאֵת אֱלֹקִים**, און אזוי ברענגט ער אים אריין
גדלות, און זאגט אים: דו וויסט ווער דו ביזט ? !

דו פאָרְגֶעסֶט נישט פון באַשעפּער! דו ביזט אַ בעל
 מְדַרְיָגָה! דו פֿליסֶט שוין אין הימל! איז די עצה
 אויף דעם: וְשָׁבִיתָ שְׁבִיּוֹ, כַּאֲפֵי אִים מִיט דעם וואס
 ער וויל דיך כַּאֲפֵן, און זאג אים: וויאַזוי ווילסטו
 מיר אַיינרעדן אַז דער באַשעפּער איז דא מיט מיר,
 אַז אַ מְעַנְטֵשׁ הָאָט גִּיאוֹת זָאָגט דאָךְ דער
 אַייבֶערשטער אויף אים (סוטה ה ע"א): אין אַנִי וְהוּא
 יְכוּלִין לְדוֹר בְּעוֹלָם, דער באַשעפּער קען נישט זיין
 מיט אים צוזאַמען.

וועגן דעם דאָרף אַ מְעַנְטֵשׁ שְׁטענדיג וויסן אַז
 עס איז נישט דא קיין 'איך', עס איז דא נאָר דער
 באַשעפּער, אַזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי
 מוהר"ן חלק א' סימן כ"ב): וואו עס שטייט 'אַנִי'-'איך',
 מיינט דאס דער נשמה, וואס דאס איז דער
 באַשעפּער.

ד.

דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן
 ע"ב): פון וואו ווייסט אַ מְעַנְטֵשׁ אויב ער איז מְקוּרָב

נָאָר בְּשִׁמְחָה

כט

צו אן אַמֶת'ן צדיק? ! אויב עס פאלט ארויף אויף
אים א שפלות, און ער פאנגט אן צו אנערקענען
ווער ער איז, איז א סימן אז ער לאזט זיך נישט
נארן, און ער איז מקורב צו אן אַמֶת'ן צדיק.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן נא): דאס
זאלט איר מקבל זיין פון מיר, נישט זיך צו לאזן
נארן, די וועלט נארט אייך. דאס הייסט אז א
מענטש געוואוינט זיך צו, צו רעדן צום
אייבערשטן, און מאכט זיך א חשבון הנפש אויף
וואס ער טוט, אזוי ווי עס שטייט (זוהר, פרשת ויחי, רכ
ע"א): די אמאליגע חסידים פלעגן יעדן טאג קוקען
אז דאס איז זייער לעצטער טאג אין לעבן און גייען
שוין אנועקגיין פון דער וועלט, און זיך געמאכט א
ריכטיגן חשבון הנפש וואס זיי האבן געטוהן. קומט
אויס אז א מענטש האט שכל, און מאכט זיך א
חשבון, וואס האב איך היינט אויפגעטוהן? ווען
בין איך היינט אויפגעשטאנען? בין איך געגאנגען
אין מקוה? בין איך געגאנגען אין בית המדרש?

געקוישט די מזוזה ברוך השם! אנגעטוהן טלית און
 תפילין און געדאווענט ברוך השם! און אזוי
 ווייטער מאכט ער זיך א חשבון אויף א גאנצן טאג
 וואס ער האט געטוהן, און אז דער אייבערשטער
 העלפט, ער האט געדאווענט שחרית, מנחה, מעריב
 מיט מנין, און געזאגט קדושה, ברכו, און אמן יהא
 שמיה רבא, זעהט ער גלייך וואו ער האלט אויף
 דער וועלט. און נאכדעם אז דער אייבערשטער
 העלפט ער לערנט אביסל חומש, משניות, אביסל
 גמרא און הלכה, און אזוי נאך למודים וכו', איז ער
 איבערצייגט אז ער האט עפעס אין די האנט, און
 ער לאזט זיך נישט נארן, און ער איז ביי אן אמת'ן
 ערליכן איד, וואס ער איז אים דאס אלעס מזכה,
 ווייל נאר דאס וועט פון אים בלייבן, און דאס קען
 אים קיינער נישט צונעמען, וועגן דעם אפילו מען
 איז מזלזל אין אים, קוקט ער נישט אויף דעם, ווייל
 'דער צדיק', און די הייליגע ספרים, איז אים מחיה
 און מחזק, און גיט אים אריין אזא התחזקות אין

לא

נָאָר בְּשִׁמְחָה

לְעֵבֶן, וְאִם עַר הָאֵט קִינְמָאֵל נִישְׁט גֵּעָהֵאט בִּיז
יַעֲצֹט.

אַבֶּער אויב עס גייט דורעך טאג נאך טאג, וואך
נאך וואך, און ער איז נישט מעביר סדרה, ער מאכט
נישט אויף קיין משניות, קיין גמרא, און ער געט
נישט כאטשיג אפאר פרוטות פאר צדקה יעדן טאג,
און ער פירט זיך נישט אויף ווי א מענטש אין
שטוב, נאר ער איז קארג, און זוכט נאר צו
געוועלטיגן, און גייט ארום צופראכן, נארט מען
אים גוט אפ.

זאל דער אייבערשטער העלפן, מען זאל זוכה
זיין זיך צו דערהאלטן און זיך מחזק זיין, און
אנטלויפן פון מחלוקת, און אינזיין האבן נאר דעם
אייבערשטן, און מען זאל האבן א גוט געבענטשט
יאר, און מען זאל קענען פועל'ן א שנת גאולה
וישועה.

~ תם ונשלם שבח לאל בורא עולם ~

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

כ"ק מרן רבינו
אליעזר שלמה בן מלכה
שליט"א

לרפואה שלימה לכל רמ"ח
אבריו ולכל שס"ה גידיו ולכל
טיפי דמיו.